

# Княгиня-брягиня

Георги Божилов

Имало едно време една много хубава девойка на име Деяна. Двете с нейната стара майка Варвара живеели край кристално чиста рекичка. Те били брягини и имали мисия да пазят бреговете на реката от злото.

Един ден, както си вървяла край поточето Деяна съзряла чуден храст с омайно красиви бели рози. Пресегнала се, за да помилва листенцата на най-хубавата ала щом го сторила храстът сякаш се раздвижил и клонките му се приближили сами към девойката. Малко трънче я уболо по единия пръст и от там рукнала алена кръв.

Деяна се стреснала, отдръпнала се. Умила пръста си във водата на реката, сетне се накарала да се върне при майка си, но тъкмо преди да се обърне видяла, че до скоро омайния храст сега бил мрачен, повехнал, а розите му вече не били бели - били черни.

Уплашила се младата красавица, но така и не казала нищо на Варвара - не искала да плаши и нея. Ала същата вечер, докато спала, Деяна сънувала страшен сън - мрачно и грозно същество я преследвало и искало да я улови, да я погуби. Събудила се с кръсък и майка ѝ я чула, затова този път девойката нямало как да скрие от нея тревогите си.

- Сънувах, майко, лош сън... - рекла тя. - Един звяр ме гонеше - беше голям, космат, с огромна паст и остри зъби. Гонеше ме - не искаше да ми стори добро, а зло.

Варвара се стреснала.

- Друго сънува ли?

- Не.

- А случвало ли ти се е нещо друго тези дни? Нещо неприятно?

Деяна потрепнала. Нямало как да крие повече - признала на майка си:

- Да, мамо, случи ми се. По-рано през деня излязох да се разходя край потока.

Видях хубав голям храст с много красиви бели рози. Пресегнах се да помилвам едната, но тогава храстът също се пресегна към мен - и едно трънче ме убодеше по пръста. Аз веднага се умих с вода ала щом погледнах пак към розите, те вече бяха черни, а храста - повяхнал.

- Ах, дойде се и този ден... Дойде се и този ден! - започна да се вайка Варвара със сълзи на очи, а Деяна я изгледа премигващо. Ужаси се, когато нейната майка разясни за какво говореше, разкривайки ѝ тайна до този момент история - Време е и аз да ти кажа, мила моя рожбо... време е да ти кажа истината. Ах, Деянке, нежно мое цвете... всъщност аз и ти не сме се родили брягини. Някога живеехме в царския двор - аз бях царицата, а ти - принцесата.

- Аз съм родена княгиня? - изуми се момичето.

- Да, мила моя, да... С баща ти, краля, дълго чакахме твоята поява. А щом ти дойде в нашия живот бяхме най-щастливите на целия свят... но така привлякохме завистта на мрачните сили. Една коварна и много зла фея дойде от далеч - от севера, от Утгард. Казваше се Хедда и обичаше да сее хаос. Ала въпреки мрачната си душа тя винаги бе копняла някой ден да стане майка - но заради злата ѝ същност боговете така и не я бяха

дали с чедо. Дори ѝ отрязали крилата, за да не ѝ е толкова лесно да сее още зло. Но нейното зло не секна. Един ден, разкъсвана от яд и завист, тя се появи в нашето царство пешком и омагьоса всички освен теб, мен и баща ти. В полунощ поданиците ни щяха до един да се превърнат в камък ако царя не те жертваше в името на народа си. Ех, небивал мрак завладя баща ти в онзи ден - той обичаше теб, но хората си обичаше повече... Обичаше те да обичат него и да му се кланят. Затова сам реши да посегне на теб - другото най-ценно нещо в живота си. Ала аз не му позволих - взех те и избягах надалеч. Армията на царя хукна след нас, но точно когато щяха да ни хванат изгря месечината и скоро стана полунощ - и така всички те се вкамениха заради проклятието на Хедда. Аз успях да се измъкна навреме, но въпреки това не се спрях - бягах ли, бягах... три дена и три нощи. Знаех, че баща ти все още е някъде там и е жив, изпълнен с ярост от предателството ми. Трябваше да се скрия с теб далеч, далеч... и ето, че в една хубава нощ намерих тази рекичка. Реших двете да заживеем тук и да излъжа и самата теб, че сме брягини - но не сме, не и по рождение.

- Ах, майко... - въздъхна Деяна. - Колко труден път си минала и колко силна си била... Да можеше да бъда като теб!

- Ще ти се наложи, мила, ще ти се наложи... - Варвара нежно хвана ръцете ѝ. - Защото след толкова години мракът на Хедда е стигнал и до нашия хубав дом тук, край брега на реката. Онези рози - те са били нейната злокобна магия, а съня ти - предупреждение. Дочула бях, че тя и баща ти се били сдружили - явно като е останал сам самичък в царството ни и съвсем си е загубил ума. Търсили ни били двамата под път и над път - а Хедда изпращала магиите си насам-натам. Онзи храст дето си видяла навярно е била едната от тях. Чрез него тя се е свързала с теб и вече знае в кой край живееш.

- О, не... Значи сега тя ще ни открие? Ще ме погуби?

- Не, миличката ми... не, няма да го позволя... - успокои я Варвара и я помилва по челото. - Има един начин да се спасиш дори и сега. Всъщност Хедда търси хубава млада девойка - храста, убол пръста ти, ще ѝ рече, че си такава. Затуй ще сторим следното - ти ще се изцапаш цялата с кал, ще си разкъсаш дрехите и ще отидеш в селото. Ще седнеш да някоя уличка и ще започнеш да просиш - а хората като те подминаваш ще те гледат с погнуса. Някои от онези с добрите сърца ще ти дадат по някоя монета, но не парите са ни важното на нас - а да се разчуе навсякъде каква грозна, мръсна и дрипава девойка живее в селото. Щом Хедда и царят стигнат до нашия край - те ще те подминат, няма да се сетят че това може да си ти, княгинята.

Деяна въздъхнала тежко. Не ѝ се нравела идеята, но нямала друг избор - трябвало да се съгласи с плана на майка си.

Тъй и сторила - отишла да се изцапа цялата в мръсната кал при брега на реката. После разкъсала и дрехите си. В този вид - цялата раздърпана, отблъскваща - отишла в близкото село тъкмо по заран. Седнала да проси в центъра му и целия ден търпяла много подигравки - някои ѝ говорили какви ли не грозни думи, други направо я заплювали. Имало, разбира се, и добри хорица, както и Варвара бе очаквала. Някои давали монетки на

прикритата красавица, други ѝ предлагали да дойде у дома им да се изкъпе - но тя отказвала, не можела да рискува някой да види колко е хубава в действителност и това да достигне до ушите на злата Хедда и царя.

Те самите - след като заради магията на розовия храст били разбрали, че тя се намирала в този край - дошли тук скоро. Тръгнали по главната улица и започнали да се оглеждат за хубава млада девойка. А щом видели прикритата зад мърсотията и дрипите Деяна само я изгледали презрително и я подминали - дори и собствения ѝ баща не я бил познал, толкова кораво било станало сърцето му...

Ала за беда на Деяна точно в този ден да се разходи из света на смъртните бил слязъл не кой да е, ами най-малкият син на самия бог Аполон - Клейтос. Тъкмо като си вървял по главната уличка на същото село, той видял мръсната и раздрипана девойка - но и за миг не се заблудил от вида ѝ. Клейтос цял живот бил живял сред райските прелести на Олимп, на своя прочут с красотата си баща и на неговите хубави жени - нямало как и тук да не познае истинската красота, пък макар и прикрита.

Той мигом се влюбил в Деяна, затова се приближил към нея и я попитал, без да се усети, че така я издава пред Хедда и царя:

- Ти, моме, с хубост тъй прелестна, неотразима... каква тежка неволя те е докарала до тук, да просиш за милостиня? Ще ми позволиш ли да ти помогна и от бремето ти да те избавя?

Деяна потреперала с уплах. Погледнала настрани, към царя и Хедда, които били чули думите на бога и се били обърнали пак към нея. В погледа на баща си девойката със смутол уловила, че този път, загледан зорко в хубавите ѝ очи, той я бил познал.

- Туй тя е! Хванете я, оковете я! - заповядал мигом той.

- Ах, ах, ах, ах! Каква беда! - започнала да се вайка Деяна докато царските стражи се приближавали към нея.

- Какво има? Какви са тези хора? Какво искат от теб? - започнал да я разбитва Клейтос.

- Те искат да ме погубят. Затова се бях прикрила зад дрипите и мърсотията - ала ти ме издаде.

Синът на Аполон потреперал виновно. Огледал приближаващите освирепели мъже, пък извикал на Деяна:

- Няма да позволя и косъм да падне от главата ти, красавице!

Прегърнал я и полетял с нея нагоре. Щом видели това, хората наоколо се ококорили, а царя и стражите му не знаели що да направят. Единствено Хедда се загледала към летящите мъж и жена и стиснала гневно зъби. Вдигнала ръцете си и запратила по тях огнена магия. Тя не успяла да ги повали, но леко опърлила ходилото на княгинята.

Скоро Деяна и Клейтос се загубили сред облаците, но Хедда все пак била доволна.

- Започнете да обикаляте на длъж и на шир - и по земята, и по небесата, и в подземния свят даже. - заръчала тя на стражите. - Навсякъде търсете красива девойка с опърлено ходило.

Речено-сторено. Хората на царя мигом се заели да изпълнят заповедта, а в последствие злата чудовищна жена заповядала същото и на други свои слуги, които дори владеели магия. Всички тръгнали да търсят хубавата девойка с опърленото ходило.

А през това време Клейтос отвел ранената Деяна в царството на боговете - Олимп. Сложил я да си почине на един облак и превързал крака ѝ. Ала тъкмо когато тя се успокоила, тук се появил неговия баща - Аполон - на когото били съобщили за появата им. Бил гневен.

- Кой ти е позволил да водиш смъртна тук, глупави ми сине? - изрекъл сурово той на другия мъж.

- Тази девойка имаше нужда от помощ, татко - аз без да искам привлякох враговете ѝ към нея, трябваше да я спася.

- Не ме интересува - такива като нея тук място нямат! Да се махне веднага, инак ще викна Зевса да я изпепели с гръмотевиците си!

- Щом за нея няма място тук - и за мене няма! Ще си ида с нея! - отсякъл Клейтос.

- Не бъди неблагоприятен, сине! - извикал Аполон, но неговият наследник дори не го чул - той хванал Деяна и пак полетял с нея нанякъде.

Летяли дълго, дълго- много дълго. Стигнали накрая до пустиня. Там имало една стара пирамида, в която влезли. Клейтос предварително знаел, че това било проход към Подземния свят и бил подготвен, но Деяна много се уплашила от тъмнината и огньовете, сред които влезли. Затреперила.

- Не се бой, хубава принцесо... - успокоил я тогава богът. - Тук ще сме в безопасност - никой няма да сме сети, че сме дошли на такова страховито място, защото ще си мислят че сме на Олимп или на земята.

- Ами ако все пак ни намерят? Или ако някое демонично създание поиска да ни изгори и да вземе душите ни?

- Спокойна бъди, красива ми Деяна - бил съм много пъти тук при близки и роднини, знам едно тайно местенце където ще сме скрити от всички. То дори не се намира в самия Подземен свят - само проходите за него е тук.

Рекъл го и я понесъл към една цепнатина измежду скалите, в която влезли. Летели още малко и скоро около тях вече не било страшно - напротив, те вече се намирали в някакъв вълшебен свят измежду световите, в който имало шарени полянки и весели изворчета и рекички, а по дърветата имало цветчета, носещи благоухание. Всичко тук изглеждало тъй прелестно и чисто, тъй изпълнено с нежност и доброта - и наистина било такова, защото тук, на това място, злото нямало как да живее дълго.

Клейтос се снижил и поставил Деяна при едно от най-зеленистите дървета. После се обърнал докато тя се съблече и влезе във водата, за да измие мърсотията от себе си. Ала ненадейно потрепнал щом чул нейния меден гласец да попява:

*- Водицата нежна и чиста е - мърсотията измива... Душицата моя силна е - лекува се вече... Ала нещо още липсва в таз рекица, за да бъде щастлива аз - княгинята-брягиня...*

Потрепнал Клейтос, но не се обърнал, макар и да бил изкушен. Ала тогаз тя повторила:

*- Водицата нежна и чиста е - мърсотията измива... Душицата моя силна е - лекува се вече... Ала нещо още липсва в таз рекица, за да бъда щастлива аз - княгинята-брягиня...*

Този път Клейтос не издържал - обърнал се и отишъл към реката. Съблякъл се и влязъл при красавицата, която го гледала влюбено. Той и тя се прегърнали и се целунали.

Дълго били заедно там, сред чистите нежни водици на поточето. Толкова дълго, че загубили представа за времето - а то продължило да тече ли, тече... А Хедда, царя и наемниците им не спирали да търсят девойката с опърления крак.

Дълго време не знаели, че тя вече не била девойка - скрита добре там, в този свят между световете, с времето Деяна станала красива зряла жена. От любовта им с Клейтос дори се родило чедо- малко момченце, което било полубог, получовек. Нарекли го Дивиъс.

И това дете било отгледано край река, също като неговата майка - и нямало нито един тъжен момент в живота си. Деяна обаче, макар и щастлива, често сядала някъде там, по брега и гледала във висините - красивите сияйни небеса, отразяващи един друг свят. А въздишките, които отделяла, се превръщали в красиви облачета, танцуващи из същите тези небеса.

Клейтос виждал, че нещо с любимата му не било наред. Затова един път отишъл до нея. Помилвал я нежно по рамото и я попитал:

- Какво мъчи прелестната ти душица, безценна моя?

- Ах, любими... - прошепнала му тя и го погледнала в очите. - Липсва ми моята скъпа майчица... Преди години я оставих там, на брега на нашата си рекичка в нашия си свят... и тя сигурно се е поболяла от мъка задето толкова време не съм се върнала...

Клейтос също въздъхнал.

- Ще те събера с майчицата ти, любима моя. Още сега ще литна и ще изляза от нашия приказен дом. Ще отида при вашата река и ще я взема със себе си- ще я доведе тук, да живее с нас.

- Ах, мили мой! Благодаря ти! - отвърнала радостно Деяна, после го прегърнала и го целунала.

Той изпълнил обещанието си - литнал и напуснал това място, а сетне се пренесъл към онзи край където някога бе израснала любимата му и в който преди години тя бе оставила майка си - другата брягиня.

Ала щом стигнал до брега на реката, Клейтос първо не заварил там Варвара, а десетина млади и хубави девойки, които играели хоро. Те се опитали да го изкушат да се приближи към тях, да се заиграят, но той бил верен на своята своята княгиня - отказал им.

Продължил надолу по течението и стигнал до една къщичка. Помислил си, че това бил дома на Деяна и Варвара, но скоро се усъмнил - защото къщичката му проговорила:

- Ела, сине, ела... Влез през вратицата моя и на пода ще видиш още един отвор. Той води към тайно мазе - там богатства несметни ще намериш, никога нещастен няма да останеш.

Клейтос не влязъл в къщурката - не му било нужно друго богатство освен онова, което вече имал с Деяна и Дивиъс. Освен това, както вече казахме, на богът му се сторила съмнителна цялата тази работа. Всъщност, съмнението му започнало още щом видял танцуващите девойки - усещал той, че тези неща вероятно били някакви капани, подготвени за него или неговата възлюбена ако някой ден дойдат тук.

Уви, Клейтос не разбрал навреме, че попада в друг капан, когато продължил още по-надолу по течението на рекичката и най-накрая намерил Варвара да седи на една скала. Напротив - наивно се зарадвал и ѝ рекъл:

- Ти си майчицата на Деяна, нали? Аз пък съм нейния възлюбен, твоя зет - Клейтос. Тя ме прати да ти кажа, че още е жива и че тримата с нея и нашето малко момченце Дивиъс живеем безгрижно далеч, далеч оттук. Не се бой, Варвара, а само ми позволи да те отведа и теб там - където всички ще живеем во веки щастливи и честити.

Варвара не се възпротивила - всъщност тя нищо не казала, била като няма и просто гледала в една точка. Богът си помислил, че в това си състояние тя била изпаднала поради тревогата по своята изчезнала дъщеричка, но грешал - всъщност още преди години старата брягния била омагьосана от Хедда, която отнела не само гласа, а и разсъдъка ѝ. Варвара трябвало да бъде поредната примамка - за Деяна и за нейният спасител.

И така, Клейтос повел Варвара към вълшебния дом, в който от край време живеели той, нейната дъщеря и чедото им. Така и не разбрал, че бил последван от мрачните сили на злата магьосница от севера...

Междувременно, самата Деяна дълго време го чакала там, на същото онова място при тяхната рекичка. Притеснила се задето той се забавял - затова решила да отиде да го потърси. Но преди да е тръгнала на път отишла първо при сина им, Дивиъс, който също стоял при водата и мятал камъчета в нея. Рекла му:

- Синко мой, богатство мое... Ти голям си вече, на няколко лета. Можеш да останеш тук сам - тъй или иначе заплахи в този свят няма. Но ако се появи все пак опасност някаква - скрий се дълбоко в реката докато доброто вълшебство на това място я погуби. Таз река също е магическа, да знаеш - нейните дълбини ще те пренесат далеч от тук, в родния дом на баща ти, на Олимп. Ти си полубог и имаш право да отидеш там - а ние някой ден ще дойдем и ще те намерим.

Детенцето се съгласило и кимнало. Сетне майка му се накарала да си тръгне, но изведнъж се сетила за нещо друго, за което не ѝ се бе налагало да се сеща през всичките изминали години. Погледнала към белега на едното си ходило, който ѝ бил останал от огнената атака на Хедда - досетила се, че това и до днес можело да я издаде коя е. Затова решила и този път да се маскира - отишла в същата тази рекица и се потопила до кръста. Водата, освен да служи като проход към Олимп, имала и други вълшебни свойства - тази

магическа сила помогнала на Деяна да промени цялото си тяло от кръста надолу. Така красивите ѝ човешки крака се превърнали в такива на птица - и белегът вече не се виждал.

Все пак, за да не плаши хората, жената си сложила дълга рокля и големи обувки, които да прикриват необичайното ѝ тяло. В този свой вид тя за първи път от години напуснала техния дом с Клейтос и Дивиъс. За радост, във времето, в което била живяла със своя съпруг и чедото им на това място, тя самата се бе научила на някои вълшебни неща от бога - като да лети. Затова на Деяна не ѝ се наложило да пътува дълго, за да излезе от този свят, да премине през мрака и огньовете на подземния и да излезе чак в пустинята.

През това време, тъкмо като се стъмнило, малко преди да са стигнали до същата тази пустиня, Клейтос и Варвара отново кацнали в едно село, през което ромоляла рекичка. Богът решил, че може би старицата имала нужда да пийне малко водица, за да не ѝ бъде пресъхнало гърлото по време на пътя. Привел се и напълнил една стомна, сетне ѝ я поднесъл. Изведнъж обаче усетил чуждо присъствие някъде наоколо - за първи път усета му на бог уловил мрачните сили, които ги преследвали, тъй като този път те си позволили да се приближат повечко към него.

- Трябва да вървим... - казал той на Варвара и мигом я грабнал, но точно тогава отнейде изненадващо се появила самата Деяна.

- Любими мой! Майчице моя! - възкликнала тя и мигом полетяла към двамата си близки.

Клейтос се облещил, видимо разтревожен. А Варвара, щом видяла дъщеричката си, изведнъж си върнала разсъдъка и гласа.

- Недей се приближавай, чедото ми! Туй капан е! Онази зла магьосница уби татко ти и сега само тя управлява всички стражи и сили на злото - пратила ги е да те намерят! - извикала тя, но вече било късно...

От всички страни изсочили тъмните слуги на Хедда и още куп земни стражи. Клейтос се възвисил във въздуха, също като любимата си, но този път не изглеждало да е възможно да стигне до нея навреме - имало твърде много врагове наоколо.

- Хм... туй ли е наистина княгинята-брягиня, която дирим от години? - запитал се един летящ тъмен призрак с формата на триглав змей и като от раз хванал летящата жена, свалил обувките ѝ.

- Не, тази тук крака на птица има! - извика друга една подобна хала.

- Някак се е изменила тя, няма как другояче - с майка си една към друга се обърнаха, топли думи си размениха!

- Ами ако е било някакъв капан?

- Нека да я заведем при Хедда, тя ще реши.

Тръгнали ала Деяна не мислела да се даде току-така. Във времето тя била станала по-силна и по-смела - благодарение на тази воля тя изведнъж се отскубнала от хватката на мрачното същество и от раз полетяла към своя любим. Двамата се прегърнали, целунали се, сетне кацнали на брега при Варвара, с която Деяна също се събрала с много чувство.

Видели това, всички слуги на Хедда ги нападнали вкупом, с кръсци:

- Княгиня-брягиня или не - погубена ще бъдеш задето на нас се опълчи!

Деяна, Клейтос и Варвара се опитали да избягат, но, както казахме, армията на злото била твърде голяма и мигом ги обградила отвсякъде. Но тъкмо когато си мислели, че са обречени, отнейде се явила ярка светлина и всичките мрачни магични слуги на Хедда били унищожени като с един замах. Човешките стражи пък, като видели това, побегнали ужасени - всичките до един.

Богът, княгинята-брягиня и нейната майка възтържествували. Безумно изненадани обаче те останали щом видели кой им бил помогнал - това бил малкият Дивиъс, който се носел из висините и сияел със същата божествена светлина, погубила мрачните създания. Скоро той кацнал при своите родители, а те, въпреки изумлението си, го прегърнали. Баба му Варвара пък се запознала с него с много радост.

Тогава Дивиъс обяснил:

- Прости ми, майчице, че излязох от нашия дом без да си ми дала ти... Ала уплаших се много по едно време и затуй влязох в рекичката. Така се пренесох на Олимп, където се запознах с моя дядо, Аполон. Той ми каза, че много тъжал за тебе, татко, и искал да се върнеш при него. Аз му разказах за вашата история с мама и той ме дари със сили - светли, могъщи, против злото. Изпрати ме тук да ви помогна.

- Ах, чедо мое! Ти ни спаси! Няма за какво да ти прощаваме - благодарни ще сме ти до живот! - възкликнала Деяна и пак го прегърнала чувствено.

Ала тъкмо тогава по моста отстрани се задала и самата зла Хедда - сам самичка, ядосана задето била видяла армията ѝ да бяга страхливо. Още щом съзряла Деяна, прегръщаща своя син, тя я познала дори без да се налага да гледа ходилата ѝ. Същата онази завист от преди много години кипнала в сърцето на вещицата - завистта на зла жена, наказана от боговете да няма деца. Още повече се устремила да съсипе тази идилия на княгинята-брягиня и нейното семейство - но знаела, че този път трябвало да постъпи с хитрост, а не с атака.

Хукнала насам-натам по моста и започнала да крещи:

- Ай, ай, детенцето ми! Клетото ми детенце! Злата брягиня ми го открадна!

Открадна го и иска да го отведе надалеч!

Деяна, Клейтос, Дивиъс и Варвара първи чули писъците ѝ. Погледнали към нея потресени, но и намръщени. Княгинята притиснала детето си дори още по-плътно до себе си, за да го предпази - не се усетила, че така неволно щяла да подпомогне новите кроежи на Хедда и да създаде погрешно впечатление у хорицата, които, разбудени от цялата тази врява и крясъците на злата жена, мигом излезли от къщите си и се загледали именно в нея.

Започнали да викат:

- Наистина, брягинята с птичите крака държи някакво момче!

- И другата брягиня е с нея - да ѝ помага да го отвлечат, явно!

- Трябва да ги спрем!

- Да ги погубим ние тез зли твари!



Мигом цялото село се изсипало към реката. Пред доволния поглед на Хедда всички обградили невинните брягини и другите двама с тях. А те четиримата знаели, че не бивало да посягат на нито един от селяните, защото клетите хорица също били невинни - просто били твърде наивни и заблудени.

Избутали някои от тях, а после, макар и с натъжени сърца задето нямало да могат да разяснят как наистина стояли нещата, Деяна, Клейтос, Дивиъс и Варвара полетели нагоре и се насочили към своя дом при другата рекичка. Едвам избегнали и стрелите, които селяните запратили по тях - всъщност едната от тях ранила леко княгинята и по другата пета. Оттук насетне тя и в този свой вид щяла да има белег и нямало да може да прикрие коя е...

Отделяща въздихание след въздихание заради неприятния завършек на тази история, Деяна все пак се върнала в прелестния им дом с Клейтос и Дивиъс, от който и Варвара вече щяла да бъде част. Загрижили се всички за раната на княгинята и седнали при рекичката да се погрижат за нея.

Нито един от тях не знаел, че битката им със злото на Хедда всъщност не била приключила съвсем - защото тя, още щом при моста ги видяла да тръгват нанякъде, мигом яхнала най-големия и най-силен кон и ги последвала. Станала невидима, също какъвто направила и коня, за да не ги видят - така и тя стигнала до сияйния магически свят измежду световите и влязла в него.

Видяла, че малкият Дивиъс бил седнал при рекичката, недалеч от близките си. Решила да отиде тайно до него и да го удави - това щяла да бъде нейната разплата за всичко. Но тъкмо когато се доближавала до него, ненадейно невидимото ѝ прикритие изчезнало без да го е очаквала. А силите на злата магьосница отслабнали.

Детето я видяло и изкрещяло - така привлякло и вниманието на своите майка и татко, а и на баба си. Всички се вкупчили тук, готови да се бият със злата Хедда, но скоро разбрали, че нямало да им се наложи - тя сама се била победила, изначало идвайки в този свят, в който злото не можело да живее дълго. Но тя не го знаела - затова сега паднала на колене и започнала да се задушава.

Пред погледите на тези, които през годините искала да унищожи, мрачната чудовищна жена от севера се разтопила, превръщайки се в противна слуз. Същата тази слуз потекла към рекичката и се сляла с нея, а божествената сила на тази вода я унищожила напълно...

Точно тогаз от тази река величествено излязъл и друг един от познатите ни богове - Аполон. Той се извинил лично на Деяна и поканил нея и майка ѝ да живеят с него, Клейтос и Дивиъс на Олимп. Те обаче отказали - харесвало им било тук, тъй като вече това било техния дом. Но оттук нататък, винаги когато искали да посетят царството на боговете, вратите за него били широко отворени за всички им.

И така, Деяна и нейният любим най-накрая заживели щастливо и честито на това място заедно със сина си и старата Варвара. Уви, въпреки сияйното им щастие, някъде у двете жени винаги си останала и лека тъга - защото заради тяхната приказка измежду

световете, от победният им ден насам възгледите на хората за създанията-брягини вече не били същите. Някога считани за удивителни магични жени, помагачи на хората, те вече били смятани от някои и за зли демонични същества, отвличащи деца.

Най-вече тези с краката на птица - като инак чистосърдечната, но неразбрана Деяна - княгинята-брягиня.